

[Justitsministeren.]

skal fremhæve, at denne Lovgivning overalt gaar videre end Loven af 1929, saavel ved Bestemmelsen af Omraadet for Adgangen til Sterilisation og Kastration som ved at hjemle Adgang til Indgreb uden den paagældendes Samtykke.

Ved Udarbejdelsen af det Lovforslag, som jeg her har den Ære at fremsætte, har Justitsministeriet dels bygget paa Lovgivningen i andre Lande, dels paa de gennem Aarene siden 1929 her i Landet indvundne Erfaringer. Loven af 1929, som altsaa er Begyndelsen til den Art af Lovgivning, har virket godt, den har for en Række ulykkelige Mennesker betydet, at de har kunnet vende tilbage til Samfundet, befriede for de seksuelle Tilbøjeligheder, som tidligere gjorde dem uskikkede til et Liv i Frihed, og den har for Samfundet betydet en Aflastning ikke mindst gennem Befrielsen for det arveligt belastede Afkom, der hidtil i saa rigt Maal har været Følgen af disse Menneskers Seksualliv.

Efter de gode Resultater under Loven af 1929 og Lovgivningen i de andre nordiske Lande har Justitsministeriet ment, at Lovgivningen paa dette Omraade ikke blot maa fortsættes, men føres videre ved Udvidelse af Adgangen til Sterilisation og Kastration. Sterilisation af aandssvage er jo nu undergivet Reglerne i Loven af 16. Maj 1934, saaledes at det her af mig nu forelagte Forslag omfatter Sterilisation af andre end aandssvage samt alle Tilfælde af Kastration, herunder ogsaa Kastration af aandssvage.

Med Hensyn til Sterilisation følger Lovforslaget i Hovedsagen Loven af 1929. Den eneste Ændring, der kan være Anledning til at fremhæve her, er den, at der er foreslaaet Adgang til at tillade Sterilisation af psykisk normale Personer, naar særlige Hensyn, navnlig Fare for Afkommets arvelige Belastning, taler derfor. Der er her navnlig tænkt paa Epileptikere og kroniske Alkoholister; saavel Hensynet til de paagældende Personer selv som Hensynet til Samfundet kan i saa høj Grad tale for Sterilisation, at Justitsministeren i Overensstemmelse med Retsplejeraadets og Socialministeriets Indstilling har ment at burde medtage disse Personer.

De almindelige Regler om Kastration i Lovforslagets § 2 følger ogsaa i Hovedtræk Loven af 1929. Den væsentligste Afvigelse er den, at der foreslaas Adgang til Kastration af Personer, hvis Kønndrifts

abnorme Styrke eller Retning medfører betydeligere sjælelige Lidelser for dem, medens der efter Loven af 1929 kun er Adgang til Kastration af saadanne Personer, for saa vidt deres abnormt rettede eller abnormt stærke Kønndrift udsætter dem for at begaa Forbrydelser.

Ligesom Loven af 1929 hjemler Lovforslagets §§ 1 og 2 kun frivillig Sterilisation og Kastration. Kun for de psykisk abnorme, som er ude af Stand til at forstaa Indgrebets Betydning, træder Anstaltsledelsens eller Værgens Begæring i Stedet for den paagældendes egen Begæring. Justitsministeriet har overvejet Spørgsmaalet om i visse Tilfælde at aabne Adgang til tvungen Sterilisation ogsaa af andre end dem, der er ude af Stand til at forstaa Indgrebets Betydning, men har, efter at aandssvage er blevet undergivet særlige Regler, opgivet Tanken herom. Naturligvis tilsigter nærværende Lovforslag ikke nogen Indskrænkning i Adgangen til Sterilisation af lægelige Grunde.

Egentlig tvungen Kastration foreslaas derimod hjemlet for visse grove Sædelighedsforbrydere og Pyromaner, hvis Handlinger er seksuelt betingede, saaledes som det fremhæves i Lovforslagets § 4 og Bemærkningerne hertil.

Erfaringerne med Hensyn til de hidtil kastrerede Seksualforbrydere er saa gode, at der i 50 Tilfælde kun har været 1 Tilbagefald, hvortil endda var knyttet saadanne særlige Omstændigheder, at der i det væsentlige kan ses bort herfra. I Tyskland er gennemført Regler i samme Retning. I Finland er der for nylig fremsat et Lovforslag herom, og efter de ovennævnte Erfaringer har Justitsministeriet fundet det paakrævet at sikre Samfundet denne Adgang til at værne sig mod Seksualforbrydere, saa meget mere som dette virksomme Middel til Forebyggelse er langt mere humant mod de paagældende Individier selv end den livsvarige Frihedsberøvelse.

Gennem et Eksempel skal jeg tillade mig at oplyse dette. Jeg har fra en Person, som gentagne Gange har begaaet Sædelighedsforbrydelser og faaet haarde Straffe derfor, og som nu er blevet kastreret efter Begæring, faaet følgende Brev:

Kbh. 13. Febr. 1935.

Hr. Justitsministeren.

Efter moden Overvejelse finder jeg at have en vis Pligt til at meddele Resultatet af min Kastration, som blev foretaget paa Sundby Hospital. Mange vil